

Một Tuần ở Cuba ..

Mộng Thường

Hè năm nay chúng tôi đã chọn Cuba để đến nghỉ mát một tuần. Thật ra quyết định đi đến nước này không phải do chủ đích của chúng tôi, mà vì nghe lời thuyết phục của vài người bạn đã đi rồi và họ bảo rằng Resort ở Cuba cũng được, nhưng phải book ở hotel 5 sao.

Cả hơn 20 năm nay từ khi cuộc sống tha hương đã được ổn định để có đồng ra đồng vào đi du lịch hàng năm cho việc nghỉ hè, chúng tôi chưa bao giờ có ý định đi Cuba để nghỉ mát. Mặc dù nghe nói giá cả phải chăng, bãi biển đẹp và nhất là đường bay sang đó rất gần với nơi chúng tôi đang sinh sống. Nhưng cho dù nơi đó có những điều kiện thuận lợi như trên, nhưng nhà tôi vẫn cương quyết không đến nơi này. Lý do dễ hiểu vì đó là một nước Cộng

Sản. Theo anh, cuộc sống ở một nước Cộng Sản thì nghèo nàn và bần thủ, có cái gì hiện đại văn minh đâu để mà phục vụ khách hàng. Mình đã từng sống với Cộng Sản trong quá khứ thì mình đã am hiểu được hết những nỗi đắng cay thiếu thốn của người dân như thế nào rồi. Nhưng người bạn tôi bảo rằng, chúng tôi quên một điều là những nơi resort như thế này là do những công ty ở nước ngoài đầu tư vào, không phải là quốc doanh nên cũng có thể chấp nhận được. Bằng cứ là họ đã đi rồi, và thấy không đến nỗi nào... Nghe bùi tai nên tôi quyết định thay cho nhà tôi, thế là chúng tôi book package và cùng một vài người bạn đợi đến ngày lên đường.

Varadero Airport

Chuyến bay khởi hành rất sớm, 6:15 sáng đã rời phi trường Pearson. Đường bay rất ngắn, ngắn hơn là những lần chúng tôi đi đến những Resort khác ở khu Nam Mỹ. Vừa ăn hết phần điểm tâm trên máy bay chúng tôi đã sắp sửa đáp xuống Varadero là nơi chúng tôi sẽ hưởng trọn vẹn một tuần nghỉ mát tắm biển ở đây. Từ trên máy bay nhìn xuống lúc sắp sửa đáp, tôi thấy cánh phi trường và vùng phụ cận nghèo nàn quá, nghèo y như cái năm đầu tiên tôi đã về thăm VN vào thời VN mới mở cửa. Chỉ khác có cái là tôi đã không thấy những tên công an mặc áo vàng, đầu đội nón cối lui cui đi tới đi lui. Nhìn chung

quanh phi trường chỉ thấy có duy nhất cái máy bay mà chúng tôi vừa mới tới.

Có tiếng của một người bạn tôi nhận xét:

- Chà! Cuba còn nghèo hơn VN.
- Chuyện, VN bây giờ mở cửa với thế giới bên ngoài nên cũng đã khác xưa.
- Được cái là ở đây không thấy treo cờ và nhiều khẩu hiệu như ở VN.
- Nước Cuba vì bị Mỹ cấm vận nên nghèo xơ nghèo xác.
- Bây giờ nước này chỉ còn trông cậy vào nguồn lợi thu được từ du lịch mà thôi...

Mỗi người bạn đưa ra lời nhận xét, nhưng với tôi thì từ hồi nào đến giờ, tôi không biết nhiều về nước Cuba cho lắm, ngoại trừ thỉnh thoảng có người bạn nào đi nghỉ mát ở đây về thì tôi biết vậy thôi. Nhưng hôm nay đứng trước một khoảng không gian của nước Cuba tôi cũng thấy ngậm ngùi cho cái cảnh nhà nghèo của nước này. Bởi nó đã khơi dậy trong tâm tưởng tôi về một nước VN thân yêu cũng đâu có hơn gì họ. Có hơn chăng thì bây giờ chỉ là sự phồn vinh giả tạo ở bên ngoài để lừa bịp những người nhẹ da và những thế hệ tuổi trẻ như những đứa con tôi.

Theo hành lang đi vào để trình giấy tờ với tui Customs, ngồi dấu kín trong những căn chòi và chỉ để hở một ô vuông khoảng để cho người trình giấy và nhận giấy nhìn được nhau

thôi. Tôi gọi là căn chòi cũng không quá đáng, vì nó được đóng khung bít bùng như một cái hộp giấy to tướng.

Tôi khẽ nói với nhà tôi

- Nhìn y chang như ở VN hồi mình về lần đầu anh nhỉ?

Nhà tôi gật đầu:

- Đúng là chuồng chim!

Tôi nói thêm:

- Nhưng công cn ở đây không có bề mặt hình sự như ở VN.

Chúng tôi vẫn thường dùng chữ chuồng chim để nói về khâu làm giấy tờ của Customs Việt Nam vào những năm đầu 1990. Vì làm sao chúng tôi quên được hình ảnh lần đầu tiên về thăm Việt Nam sau mười mấy năm xa cách. Chỉ khác lần này là ở đây, trong passport của chúng tôi và của khách đã không phải kẹp vào đấy vài đồng dollars để hối lộ.

Sau khi lấy hành lý và ra đến bên ngoài để gặp người phụ trách đưa về Hotel, chúng tôi được đưa lên xe bus. Trên đường đến Hotel của chúng tôi phải mất gần 1 tiếng đồng hồ, vì phải thả một số người ở một vài hotel khác. Dọc theo đường đi tôi thấy có những cây phượng vĩ, nhưng vì là sắp sửa sang Thu nên hoa đã rụng chỉ còn lác đác vài bông hoa chưa kịp rơi. Còn những cây ăn trái thì tôi không thấy có như ở một vài resort khác mà tôi đã đi qua.

Khi xe chạy trên đường chính, tôi đoán là vậy vì tôi có nhìn thấy xe bus công cộng và những chiếc xe hơi cũ mèm kiểu cổ lỗ sỹ như trong những phim đen trắng mà tôi đã được xem. Tôi thấy những người công nhân của nhà nước đang làm đường dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời lúc ấy mới chỉ là chưa đến 10 giờ sáng mà ánh nắng đã làm chói mắt chúng tôi. Đa số tôi nhận thấy họ là người da đen. Tôi quay sang hỏi nhà tôi:

- Ở Cuba cũng có "Mỹ đen" sao anh?

- Ủ! Họ cũng là những người nô lệ được mang từ nhiều năm trước sang đây .

Nhìn đám công nhân đang làm đường mà chẳng có một loại máy móc nào cả, họ đều làm bằng tay, đục đường, trộn hồ rồi đổ ximang trên những bờ thành mà không hề có những thiết bị an toàn cho bản thân họ. Thậm chí đến đôi găng tay và mũ bảo hiểm cũng không có nốt. Không ai bảo ai, cả bọn chúng tôi đều tặc lưỡi nhìn nhau ngao ngán. Thấy ở đâu cũng vậy hễ cứ sống dưới chế độ Cộng Sản thì dân khổ trăm điều. Chúng tôi không ngờ ở thế kỷ thứ 21 này mà nước Cuba vẫn còn lạc hậu đến như vậy. Tội nghiệp cho những người dân sống ở nước này cả một đời đói khổ và lam lũ. Bất giác ngẫm lại bản thân mình tôi thấy chúng tôi quá là may mắn, đã trốn thoát được cuộc sống dưới ách Cộng Sản để hôm nay, chúng tôi còn được ung dung đi nghỉ mát, để lát nữa đây chính những người dân khốn khổ này sẽ phục dịch chúng tôi, những người đang được sống dưới chế độ Tự Do và Dân Chủ.

Tôi nhớ đến lời giảng Pháp của các Thầy, là những người kém Đức và Năng Nghiệp thì bị sống ở những nơi gọi là "biên địa hạ tiện", có khác nào là chốn địa ngục trần gian. Ấy vậy mà chế độ Cộng Sản lúc nào cũng nói là "Thiên Đàng Cộng Sản". Phải những người trốn chạy "Thiên Đàng Cộng Sản" là những "thuyền nhân" như tụi tôi mới đủ tư cách để so sánh đâu là Thiên Đàng và đâu là Địa Ngục. Thốt nhiên tôi nhớ đến các người thân của tôi vẫn còn kẹt lại quê nhà để thấy trong lòng mất đi rất nhiều điều hứng thú mà tôi đã háo hức mang theo từ buổi sáng sớm hôm nay.

Mãi miên man với ý tưởng trong đầu, xe bus đã ngừng ở hotel của chúng tôi lúc nào mà tôi cũng không hay, mãi đến khi người ban đập nhẹ vào tay tôi.

- Xuống chưa, sao lại thần thờ vậy ?

Tôi vội vàng đeo túi xách lên vai và trước khi bước xuống xe, tôi và các bạn đã để lại tiền tip cho người tài xế và người đã đón chúng tôi ở phi trường.

Vào đến lobby trong khi để đám đàn ông ngồi chờ làm giấy tờ, phụ nữ chúng tôi đi đổi tiền. Vì trên xe đã được người hướng dẫn nói là du khách đến Cuba không được xài những thứ tiền dollars của nước ngoài mà bắt buộc phải xài tiền gọi là CUC (Cuban Convertible Pesos) một thứ tiền mà tự họ đặt ra điều lệ để moi thêm tiền khách du lịch. Kể cả họ cũng không cho mình xài tiền Peso của họ. Cứ \$1 CDA chỉ đổi được có 87 cents tiền CUC của họ thôi, trong khi tiền US lại còn thảm hại hơn là chỉ đổi ra được 83 cents, đó là hối xuất của ngày

hôm ấy . Ai cũng bất bình vì thấy kiểu làm tiền thái quá. Bạn tôi buông ra một câu:

- Tụi này đều thật! Tiền chúng nó làm sao sánh được với tiền dollar mà bày đặt.
- Cộng Sản là vậy mà!
- Chúng nó luôn có luật rùng.

Một người bạn kết luận với câu nói trên. Nhưng rốt cuộc thì cũng phải đổi thôi. Vì nếu không đổi thì lấy tiền đâu mà cho típ. Trong khi những người làm công họ chỉ mong chờ vào tiền típ của khách để được có đồng ra đồng vào.

Chúng tôi đồng bảo nhau lần sau có đi Cuba thì sẽ mang theo nhiều tiền lẻ US dollar để cho típ. Có nhu vậy mới không bị bọn Cộng Sản này "trần lột" của du khách. Vì chỉ có tiền US mới là bill còn như tiền Canada thì \$1 và \$2 là tiền đực, nên dân Cuba không xài được ở nước họ. Hèn chi những ngày sau đó có những người bồi đã lấm lét dúi vào tay chúng tôi những đồng tiền đực của Canada để nhờ chúng tôi đổi ra tiền CUC cho họ mới xài được.

Vì dù là ghét Mỹ, nhưng tiền Mỹ thì dân buôn bán chợ đen ở đâu mà chẳng có vụ đổi chui đổi lậu. Nghe được đám đàn bà chúng tôi nói chuyện là lần sau có đi thì phải mang theo tiền lẻ thật nhiều để tránh không phải đổi tiền. Nhà tôi đã buông ra một câu với về bất mãn.

- Chưa chắc có lần thứ hai sang đây nữa...

Tôi biết anh chỉ nói vậy thôi. Chư' có thể tương lai chúng tôi sẽ còn trở lại đây để nghỉ mát, lý do là từ nơi chúng tôi cư ngụ bay sang đây rất gần. Nhà tôi bây giờ ngại bay đường xa lắm.

Nhận hành lý và phòng ốc xong, chúng tôi tắm rửa cho thoải mái và cùng nhau đi ăn trưa. Đang ở xứ lạnh về miền nhiệt đới thấy cũng có sự thay đổi lớn. Ngồi uống giải khát ở lobby, chúng tôi cảm nhận được sức nóng hầm hập ở bên ngoài. Đưa nào đưa nấy quay sang nhau đều có một câu hỏi:

- Ủa! sao trong này không có máy lạnh ?

Một người bạn trong nhóm của tui tôi lên tiếng:

- Nước Xã Hội Chủ Nghĩa mà anh ơi! Đói lắm!

Tôi phản đối:

- Nhưng đây là khách sạn 5 sao mà.
- 5 sao hay ngàn sao cũng vậy thôi. Làm sao được như những nước tân tiến khác...

Tôi đưa mắt nhìn quanh, ngoài sáu đứa chúng tôi là người VN, còn không thấy một khuôn mặt người Hoa nào cả, ngoại trừ có 2 cặp người Phi mà tôi đã nhìn thấy lúc vừa bước chân vào lobby, còn lại phần lớn là người đến từ những quốc gia South America vì tôi nghe thấy họ xử dụng ngôn ngữ Tây Ban Nha và một số người da trắng xử dụng tiếng Anh là người Canadian, đồng hương của chúng tôi. Nhưng chắc chắn một điều là không có một người nào mang passport của Mỹ ở đây cả.

Ăn trưa xong chúng tôi cùng nhau ra ngồi nghỉ trưa ở bể bơi để trước nhất là nghỉ ngơi cho thân thể quen được với thời tiết ở nơi mới đến, hai nữa để cùng nhau thảo chương trình xem những ngày hôm sau sẽ làm gì và có ghi tên đi chơi nơi nào không..v..v.... Nhà tôi không có ý định đi chơi xa ngay từ lúc đầu. Lý do vì biết rõ cái xứ sở này nghèo quá rồi, có gì để tìm hiểu đâu, có gì để phải xem cho biết đâu. Nếu có chẳng chỉ tìm hiểu xem họ còn nghèo đến đâu ở một nước Cộng Sản như thế này thôi. Hai cặp vợ chồng bạn tôi họ rất muốn đi Havana để tìm hiểu sự tình và xem cho biết, đồng thời họ cũng muốn đi xem chương trình ca nhạc nghe nói là vang tiếng một thời của Cuba tên gọi là Tropicana. Họ bảo không thể bỏ qua được. Nhưng đôi' với nhà tôi thì thấy đi cũng chẳng bỏ cái công.

Lý do là hôm sau khi lên hỏi information của 2 mục này thì được biết khách đi phải khởi hành từ 7:30 sáng rờn rã 2 tiếng đi xe bus mới lên được Havana, đi thăm thú vài nơi trong thành phố có tour guide dẫn đường. Đến 5:00 chiều thì đoàn sẽ đưa khách về nghỉ tạm tại một hotel mà ban tổ chức đã chọn sẵn để khách nghỉ mệt, ăn bữa cơm tối và nhất là để khách có chỗ tắm rửa và thay quần áo ra những bộ đồ lớn (ý nói phải là những bộ đồ đi nghe Opera như ở bên Âu Châu). Chương trình mở màn vào lúc 10:30 pm kết thúc lúc 12:30 khuya, sau đó mới lên xe bus để rong ruổi thêm 2 tiếng đồng hồ nữa mới về đến Resort, ước tính vào khoảng 3:00 sáng của ngày hôm sau. Chỉ nghe qua chương trình như thế thôi, nhà tôi đã lắc đầu cương quyết:

- Nói thật nhé, nếu cuộc đi chơi này là free hoặc có mua vé mời tôi thì tôi cũng xin cảm ơn.

Đám bạn tôi cũng hơi mất hứng khi thấy vợ chồng tôi không tham dự. Sau này khi họ đi Havana về rồi, tôi mới thấy là quyết định của nhà tôi thật sáng suốt.

Buổi tối ăn bữa tối đầu tiên ở restaurant cũng khá ngon. Thực đơn gồm có lobster, cá và thịt bò. Không ai bảo ai cả nhóm chúng tôi đều chấm món lobster, ăn rất ngon miệng. Không nói ra nhưng ai cũng hiểu là một nước nghèo đói như Cuba làm sao mà có thịt bò ngon được. Người còn chưa no làm sao mà có thực phẩm để nuôi súc vật. Hai nửa thịt bò thì ở cái xứ Bắc Mỹ này ai hơn được chứ, đúng không? Tôi quên chưa kể là bia box và rượu ở Cuba rất ngon. Trưa nay lúc ăn bữa lunch những người đàn ông trong nhóm tôi khi vừa uống ngụm bia và hớp rượu đầu tiên đã phải thốt lên rằng:

- Chà ! bia ở đây ngon quá!
- Uống thơm thật !

- Tôi thấy còn ngon hơn bia 33 của VN mình hồi xưa các bạn à.

Mỗi người buông ra một lời khen. Tôi không phải là dân sành điệu về bia rượu, nhưng uống hớp bia lạnh vào một buổi trưa nóng bức như hôm ấy, phải công nhận là "đã" vô cùng. Cánh đàn ông đưa ra nhận xét là nếu so với bia làm ở Canada thì quả thật bia của Cuba ngon hơn. Tôi đã làm hết nguyên một ly bia trong bữa mà trước đó chưa từng xảy ra với bản thân tôi. Thế là cứ mỗi bữa ăn trưa và ăn tối, tôi đều kêu một ly bia để uống, vì cảm nhận được mùi rất thơm và vị ngọt còn lắng đọng ở cổ. Thấy tôi cứ tí tí uống bia, nhà tôi đã phải ngăn chặn:

- Em uống vừa phải thôi. Bia sẽ làm bụng to đấy. Nếu không muốn là khi em xuất hiện ở bờ biển, thiên hạ sẽ bỏ chạy hết....

Tôi nhăn mặt:

- Cứ làm như em là bọm nhậu không bằng.... Mỗi bữa một ly đâu có sao. Ăn đồ seafood phải uống bia hoặc rượu mới mau tiêu.

Một người bạn lên tiếng bênh vực. Tôi mỉm cười nhìn sang cô ta để tỏ ý cảm ơn. Mà cũng chẳng trách nhà tôi, bởi vì từ hồi nào đến giờ tôi đâu có uống như thế. Lúc ở nhà hôm nào nấu được món ngon mà phải có bia rượu, tôi chỉ uống ké vài hớp với nhà tôi, chứ đâu có làm cho riêng mình một ly như thế. Vì sợ mất eo, và không muốn làm thiên hạ "bỏ chạy", nên tôi đã thay uống bia bằng rượu vang. Phải nói là cả rượu vang của họ cũng ngon lắm, không biết là họ chế biến có cho hoá chất không, chứ những nước Cộng Sản thì hay có mực này lắm.

Trong nhóm tôi, một anh bạn có tửu lượng rất mạnh, uống rượu và bia như uống nước. Cả bọn đều cho rằng đi chơi kỳ này chỉ có ông này là lời thôi, vì được uống thả dãn, uống free đúng là "chượt sa hũ nếp", chứ nếu anh ta đi cruise thì "khảm" tiền rượu. Vì thế mỗi lần bồi mang rượu ra, anh ta đều dúi vào tay người bồi tiền tip, nên cứ' mỗi khi nhìn thấy nhóm tụi tôi bước vào thì đám người làm này mặt mày hơn hờ tiếp đón rất là niềm nở. Chúng tôi đổi tiền cũng chỉ để cho tip, chứ có phải mua bán gì đâu. Vì trong khu resort này cũng khá

lớn mà chỉ có duy nhất một tiệm kiểu như tạp hoá, bán đủ thứ linh tinh từ bao thuốc lá đến chai nước lọc. Còn những đồ thủ công nghệ làm bằng tay thì thua xa VN mình. Cửa tiệm này cũng do chính phủ kiểm soát.

Sáng ngày thứ hai, chúng tôi mới bắt đầu ra biển. Vì đi Resort đã vài lần nên chúng tôi biết phải làm gì cho sự sinh hoạt trong một ngày. Tôi đã đề nghị với cả nhóm là buổi sáng thức dậy sớm để đi bộ khoảng một tiếng đồng hồ, sau đó về thay ra đồ tắm, mặc bên ngoài áo khoác, mang theo tất cả những vật dụng ra biển vào giỏ xách rồi xuống Buffet

ăn điểm tâm. Ăn xong là chúng tôi se đi thẳng ra biển. Làm như thế chúng tôi không phải đi tới đi lui về phòng ngủ để thay đồ, đỡ mất thời gian hơn. Mọi người cho là ý kiến hay!

Ai tắm biển thì tắm, còn nhát như tôi thì chỉ dám mò xuống ven bờ để đùa với sóng nhưng không dám lội ra xa vì không biết bơi, nên mỗi khi đi biển tôi chỉ thích đi bộ dọc theo bãi biển, nằm đọc sách, hoặc tham gia những buổi beach dance thể dục với những khách du lịch khác. Nói chung là mỗi người đều có những thú vui tự mình tạo cho mình.

Sau bữa cơm trưa chúng tôi quay trở lại biển để nằm phơi nắng, thường thức làn gió biển hiu hiu ru giấc ngủ trưa thật là lý tưởng. Nói là ngủ chứ thật ra chỉ là nằm nghỉ và đầu hót với nhau một lúc rồi cả bọn lại kéo nhau xuống biển. Tôi đã đi qua những bãi biển ở Cancun, Jamaica, Dominican và Panama thì phải công nhận biển ở Cuba an toàn hơn ở những nơi khác. Lý do là bờ biển thoải thoải và không sâu lại ít sóng. Từ bờ biển ra đến ngoài khơi, tính khoảng cách hơn 200 feet mà nước biển chỉ cao đến ngực của tôi thôi, (có một lần tôi bị đám bạn kéo ra tận ngoài này) rất lý tưởng để từ đó bơi lội vùng vẫy mà không sợ sóng đánh mình ra xa hoặc bị sóng ngầm bên dưới, rất là an toàn. An toàn đến mức mà tôi không thấy có cấm cờ báo hiệu chỗ nào sâu và cũng không có chòi cho người lifeguard. Vì thế các bạn tôi đã tiêu khá nhiều thời gian ở dưới biển là vì vậy.

Đến khoảng mặt trời đứng bóng ngã về phương Tây là lúc chúng tôi thu dọn đồ nghề khăn tắm để trở về phòng tắm nước ngọt và sửa soạn lên đồ để đi ăn cơm tối. Trên đường đi về phòng, tôi thấy ai cũng như "hột vịt lộn" vì đầu tóc ướt sũng, mặt mày tái mét, có thể vì ngâm mình dưới nước quá lâu và dạ dày lép xẹp vì đói, đi thất tha thất thểu như đám người bị mất hộ khẩu, duy chỉ có tôi là còn nhìn được ngon lành là bởi vì tôi không xuống biển nên quần áo và đầu tóc vẫn còn khô rang. Nhìn đám bạn lúi thúi lếch thếch như thế, tôi đã lẩn ra cười:

- Ủa! ở Cuba cũng có người học tập cải tạo nữa sao?

Một anh lên tiếng:

- Nên nhớ ở đây cũng là nước Cộng Sản mà!
- Có Cộng Sản là có cải tạo hà rầm.
- Ông cóc sợ, bây giờ chúng mày phải sợ ông.
- Đúng rồi! nếu không có người du lịch như các ông, chúng mày còn đói rã....

Cứ vậy mỗi người lên tiếng một câu làm con đường dẫn về phòng ngủ chúng tôi âm ỷ cả lên. Chưa đầy một tiếng đồng hồ sau chúng tôi đã ngồi thoải mái trong nhà hàng để thưởng thức bữa cơm tối và sau đó thì sẽ đi nghe nhạc được trình diễn bởi ban nhạc của những sinh viên

trường âm nhạc Cuba dọc theo hành lang mà chúng tôi gọi là Main street. Sau đó lại còn màn ca vũ nhạc kịch của hotel trình diễn hàng tối tại nhà hát lớn cũng ở gần đó đến gần 11:00 đêm là chấm dứt. Phần còn lại thì khách ai muốn đi nhảy disco thì đi, còn già cả như tui tôi thì về phòng ngủ để bắt đầu cho một ngày mới hôm sau, cũng y chang thời khoá biểu như vậy thôi.

Có một buổi tờ mờ sáng, nhà tôi đi bộ trên bãi biển còn vắng người, có những đứa trẻ người Cuba tuổi còn vị thành niên đã bám theo để năn nỉ xin đổi những con sò con ốc bằng những quần áo của du khách. Chưa kịp trả lời thì thấy từ đằng xa có một vài đứa trẻ khác đang chạy thục mạng, miệng thì la to bằng ngôn ngữ của bản xứ và đằng sau chúng là những người bảo vệ của khu resort rượt chạy đuổi theo. Nghe tiếng la này, người thanh niên đang đứng cạnh ông nhà tôi vội vàng bỏ của chạy lầy người. Không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng sau đó chúng tôi mới được biết rằng họ không được phép vào trong resort để làm phiền du khách. Nghĩ thật là tội nghiệp. Chẳng qua chỉ vì nghèo đói mà ra. Vì thế mỗi buổi sáng đi bộ gặp những người làm vườn, tia cây, lau chùi vỉa hè dưới ánh nắng chang chang, tôi đều dúi cho họ vài đồng, gửi cho họ nụ cười cảm thông để chia sẻ với họ cảnh sống nghèo nàn không được tự do trong một nước Cộng Sản mà tôi đã trải qua trong quá khứ. Hai nữa tôi thấy những người bồi được làm trong những restaurant, khu giải khát và làm phòng, đều được khách du lịch cho tiền tip, nhưng còn những người làm công việc ngoài trời thì có ai cho họ được đồng nào không, trong khi công việc này cũng không kém phần nặng nhọc, có khi còn hơn là công việc ẩm thực được làm trong chỗ râm chỗ mát. Chỉ vì họ không có cơ hội được tiếp xúc với khách nên phải chịu sự thiệt thòi.

Trong nhóm tôi, ngoài nhà tôi là người đã về hưu, tôi thì đang nghỉ ở nhà dưỡng bệnh, thì cũng kể như là không phải đi cày, còn 2 cặp kia đều đang ở tuổi "quân dịch" sáng sủa vẫn còn phải vác lẳng cơm đi cày, nên lúc gần đến ngày về, bốn người này buồn quá, không phải buồn vì phải rời xa Cuba, mà vì phải quay trở lại làm việc, sau những ngày vui đi qua mau, bây giờ phải trở lại cày tiếp thì quả là nản lắm thay!

Với tôi, Cuba cũng không thấy luyến nhớ như những lần trước tôi đến những resort khác, có thể nơi này

không đủ "hoành tráng" để lưu lại cho tôi những ký ức sâu đậm. Nhưng nó đã thực sự gọi lại trong tôi dấu ấn của những ngày nghèo đói lầm than khi miền Nam của chúng tôi bị mất vào tay Cộng Sản, và cũng đồng nghĩa là cuộc đời của mỗi người dân đã bỗng chốc bị đi vào ngõ hẹp không có tương lai. Tôi rời Cuba với món quà rất tầm thường, nhưng mang đầy ý nghĩa, đó là sự cảm ơn của một người công nhân làm vườn đã gấp tặng tôi con cào cào bằng lá dứa. Ông già này phải là người cũng có đầu óc nghệ thuật. Vì khi đưa tặng tôi ông ta đã ngắt một bông hoa dâm bụt màu đỏ và cắm con cào cào này bên cạnh, nhìn vào thấy sống động y như thật vậy. Buổi sáng trước khi rời Resort ông già đã đón tôi ở cửa lobby để chào tạm biệt. Bằng một thứ ngôn ngữ ra dấu, tôi đã cảm món quà của ông già này giờ lên không trung lượn thành một vòng, ngụ ý là nó sẽ được cùng tôi bay về miền đất Tự Do Dân Chủ, có mang theo niềm ước vọng của đồng bào ông cũng như của đồng bào tôi còn kẹt lại VN.

Khi máy bay cất cánh nhìn xuống làng mạc phía dưới, với giải bờ biển trong xanh nổi bật bên bờ cát trắng, tôi thấy ông Trời cũng công bằng, đã có chia lộc cho mảnh đất Cuba này một cái gì đó để họ còn có thể trông cậy vào nguồn lợi đó mà sinh sống. Cũng như ông Trời cũng đã phù hộ cho một số người VN trốn thoát khỏi ách Cộng Sản ra được nước ngoài để bây giờ những người ở hải ngoại đã quay lại cứu mạng những thân nhân và giúp đỡ đồng bào của chúng tôi được có cơm ăn ngày hai bữa. Nếu không, thì VN còn có gì để làm nguồn lợi tức cho dân? Trong khi những sự viện trợ của những nước hảo tâm đổ vào VN đã bị bọn đầu não chia nhau ăn chặn hết.

Tôi lâm râm niệm Phật như một thói quen mỗi khi tôi đi máy bay để cầu xin cho chuyến bay được an lành. Hoặc rủi nếu như có sự gì không may xảy ra thì trong giây phút cận tử nghiệp đó "thần thức" tôi sẽ được theo Phật về miền Tây Phương Tịnh Độ, hoặc được về những nơi thượng phẩm thượng sanh, tránh cho tôi phải bị đầu thai vào nơi "Biên Địa Hạ Tiệt" nơi chỉ có sự nghèo đói, lầm than và bất công mà thôi.

Mộng Thường
September 2013